

UZASADNIENIE

W niniejszej sprawie S. K. wniosła o stwierdzenie nabycia spadku po mężu K. K., zmarłym w dniu 25 kwietnia 2015 roku w M., ostatnio zamieszkałym w M.. Jako spadkobierców wskazała siebie oraz uczestników – dzieci spadkodawcy z poprzedniego związku: córkę B. K. oraz syna J. K.. Stwierdziła, iż spadkodawca nie pozostawił testamentu.

W piśmie z 23 maja 2016 r. uczestnik J. K. reprezentowany przez pełnomocnika oświadczył, iż nie kwestionuje treści powyższego wniosku.

Uczestniczka B. K., powiadomiona przez Sąd o wyznaczonej rozprawie, co uczestniczka potwierdziła osobiście w piśmie z 23 maja 2016 r., nie stawiała się na rozprawę, przy czym została pouczona o tym, iż jej niestawiennictwo Sąd uzna za zajęcie przez nią stanowiska w sprawie, iż nie kwestionuje treści wniosku.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

K. K. zmarł w dniu 25 kwietnia 2015 roku w M., a ostatnio mieszkał w M.. W chwili śmierci był żonaty z S. K.. W ciągu całego swojego życia miał dwoje dzieci: J. K. i B. K.. Nie pozostawił testamentu. S. K. dowiedziała się o jego śmierci w dniu jego śmierci. Córka i syn K. K. uczestniczyli w pogrzebie ojca. S. K., J. K. i B. K. nie składali oświadczeń o przyjęciu lub odrzuceniu spadku po K. K.. Nie zawierali również umów dotyczących zrzeczenia się dziedziczenia.

Dowód:

odpis skrócony aktu zgonu k. 7,

odpisy skrócone aktów urodzenia k. 8-9,

odpis aktu małżeństwa sporządzonego w języku niemieckim k. 10,

odpis skrócony aktu małżeństwa k. 28,

zapewnianie spadkowe S. K. k. 43v.

Sąd zważył, co następuje:

Podstawą prawną wydanego przez Sąd orzeczenia, zawartego w punkcie I. sentencji postanowienia, był art. 1025 § 1 k.c.

Zgodnie z tym przepisem Sąd na wniosek osoby mającej w tym interes stwierdza nabycie spadku przez spadkobiercę.

S. K. w świetle okoliczności ujawnionych w toku sprawy jest spadkobiercą ustawowym zmarłego K. K., którego spadku dotyczył wniosek, a zatem miała uprawnienie do żądania stwierdzenia nabycia spadku.

Zgodnie z art. 926 § 1 i 2 k.c. powołanie do spadku wynika z ustawy albo z testamentu. Dziedziczenie ustawowe co do całości spadku następuje wtedy, gdy spadkodawca nie powołał spadkobiercy albo gdy żadna z osób, które powołał, nie chce lub nie może być spadkobiercą.

Zmarły K. K. nie pozostawił testamentu, a zatem dziedziczą po nim spadkobiercy ustawowi.

W myśl art. 931 § 1 i 2 k.c. w pierwszej kolejności powołane są z ustawy do spadku dzieci spadkodawcy oraz jego małżonek; dziedziczą oni w częściach równych. Jednakże część przypadająca małżonkowi nie może być mniejsza niż jedna czwarta całości spadku. Jeżeli dziecko spadkodawcy nie dożyło otwarcia spadku, udział spadkowy, który by mu przypadł, przypada jego dzieciom w częściach równych. Przepis ten stosuje się odpowiednio do dalszych zstępnych.

Z materiału zgromadzonego w aktach niniejszej sprawy wynika, iż zmarły w chwili śmierci był mężem wnioskodawczyni S. K., zaś jego dziećmi byli wyłącznie uczestnicy J. K. i B. K..

Żaden z tych spadkobierców ustawowych K. K. nie składał oświadczenia o przyjęciu bądź odrzuceniu spadku, o którym mowa w art. 1015 § 1 i 2 k.c. Zważywszy, iż wnioskodawczyni o śmierci męża dowiedziała się w dniu jego śmierci, a uczestnicy musieli się o śmierci ojca dowiedzieć niedługo później, bowiem uczestniczyli w jego pogrzebie, przyjąc należało, iż również wówczas dowiedzieli się o swym tytule powołania do spadku, należeli bowiem do pierwszego kręgu spadkobierców ustawowych, a brak było testamentu spadkodawcy. Należało uznać, iż z chwilą dowiedzenia się o śmierci K. K. rozpoczął się dla wnioskodawczyni i uczestników sześciomiesięczny termin na złożenie oświadczeń o przyjęciu lub odrzuceniu spadku. Brak oświadczeń spadkobierców w powyższym terminie należało potraktować na mocy art. 1015 § 2 k.c. za proste przyjęcie spadku. W okolicznościach sprawy brak było podstaw, aby przyjąc, że którykolwiek ze spadkobierców był małoletni w chwili otwarcia spadku bądź był osobą nie mającą pełnej zdolności do czynności prawnych albo osobą, co do której istniała podstawa do jej całkowitego ubezwłasnowolnienia. Stwierdzenie nabycia spadku w niniejszej sprawie nastąpiło, stosownie do art. 1026 k.c., po upływie sześciu miesięcy od otwarcia spadku.

W realiach sprawy przepisy zawarte w art. 1015 § 1 i 2 k.c. znajdowały zastosowanie w brzmieniu obowiązującym przed wejściem w życie ustawy nowelizującej te regulacje z dnia 20 marca 2015 r. o zmianie ustawy - Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Z 2015 r. nr 539). Ustawa nowelizująca weszła w życie w dniu 18 października 2015 r., zaś zgodnie z art. 6 tego aktu prawnego zmienionych przepisów kodeksu cywilnego nie stosuje się do spadków otwartych przed dniem wejścia w życie tej ustawy. Otwarcie spadku po K. K. nastąpiło w dniu 25 kwietnia 2015 r.

Wydając rozstrzygnięcie w niniejszej sprawie Sąd oparł się na wiarygodnym materiale dowodowym, na który składały się przede wszystkim dokumenty urzędowe w postaci odpisów aktów stanu cywilnego, a ponadto w oparciu o zapewnienie spadkowe wnioskodawczyni.

Zgodnie z art. 671 § 1-3 k.p.c. za dowód, że nie ma innych spadkobierców, może być przyjęte zapewnienie złożone przez zgłaszającego się spadkobiercę. W zapewnieniu zgłaszający się powinien złożyć oświadczenie co do wszystkiego, co mu jest wiadome o istnieniu lub nieistnieniu osób, które wyłączałyby znanych spadkobierców od dziedziczenia lub dziedziczyłyby wraz z nimi oraz o testamentach spadkodawcy. Pod względem skutków karnych zapewnienie jest równoznaczne ze złożeniem zeznań pod przyrzeczeniem, o czym sędzia powinien uprzedzić składającego zapewnienie.

Zważywszy na to, iż zapewnienie spadkowe wnioskodawczyni złożone na rozprawie było w pełni zgodne z twierdzeniami zawartymi we wniosku o stwierdzenie nabycia spadku, z którym zapoznali się uczestnicy i równocześnie nie zakwestionowali tych twierdzeń, Sąd nie znalazł podstaw, aby uznać zapewnienie spadkowe wnioskodawczyni za niewystarczające i na podstawie art. 672 k.p.c. wezwać spadkobierców K. K. przez ogłoszenie.

Kierując się ogółem powyższych okoliczności orzeczono jak w punkcie I. sentencji postanowienia.

W punkcie II. sentencji postanowienia Sąd dał wyraz ogólnej zasadzie obowiązującej w postępowaniu nieprocesowym, wyrażonej w art. 520 § 1 k.p.c., zgodnie z którą każdy uczestnik ponosi koszty postępowania związane ze swym udziałem w sprawie.

SSR Szymon Pilitowski

Sygn. akt I Ns 97/16

(...):

1. (...)

2. (...)J. K..

G., dnia 29 czerwca 2016 r.

SSR Szymon Pilitowski